

inskriften äro också dess **s**-runor: 46, 54, 57, 80 (de tre sista äro omvända). Övre och nedre stapeln stå icke vinkelrätt mot slinglinjen, såsom hst i andra runor, utan snett. Allra mest gäller detta om 80 **s**. (Jfr Sö 217, 226, 254.) — Lundberg: 2 **e**, 19 **n**. — Brate: 2 **n**, 19 **n**.

Ristningen är enligt Brate av Amunde.

Om namnet *Kætilbiorn* se Sö 226. *Farmaðr* är icke känt från någon annan runinskrift, men väl genom några medeltida belägg (från Södermanland, Östergötland och Västmanland). Det har haft ungefär samma innebörd som *Farþegn*, belagt i en östgötsk och två norrländska inskrifter (L 1071, 1072); under medeltiden ett speciellt norrländskt namn. Se vidare Sö 270. Om *Igulbiorn* se E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 106.

230. Torp, Sorunda sn, Sotholms hd.

Pl. 115.

Litteratur: Bidrag till Södermanlands äldre kulturhistoria 7 (1889), s. 6; A. W. Lundberg, Skrivelse till VHA Akad 9/10 1897 (ATA 381/97).

Avbildningar: A. W. Lundberg, teckning (ATA); Brate (ATA).

Stenen blev funnen år 1888 i Torps »södra dya» tillsammans med Sö 229 (se ovan). Den står nu rest i trädgården till Sundsta handelsbod, N om kyrkan.

Höjd 1,38 m., största bredd 1,77 m.

Inskriften består av en blandning av runor och runliknande tecken. Den ger icke någon språklig mening. Säkerligen har ristningen tillkommit i rent dekorativt syfte. Den efterbildar, om också på ett klumpigt sätt, ristningar sådana som Sö 215, 217, 229 m. fl. Märk särskilt likheterna i rundjurets huvud på Sö 226 och 230: den morrhårförsedda nosen, de båda förbindande strecken mellan ögonen, det lilla korset nedanför ögonen. Korset har fått en egendomlig plats, i öglan mellan slingans båda ändar. Detta, jämte andra detaljer, inger en misstanke, att ristningen möjligen icke härrör från runstenstid, utan är en imitation från senare tid.

231. Trollsta, Sorunda sn, Sotholms hd.

Pl. 115, 116.

Litteratur: I. Schnell, Rapport över fornminnesinventering i Sorunda 1927 (ATA, Diar. ²⁷⁴²/₁₉₂₇).

Avbildningar: Schnell foto (ATA).

Ristningen befinner sig på norra sidan av ett större flyttblock omedelbart Ö om vägen, mellan Trollsta mellangård och Trollsta södergård. I Trollsta har funnits en tradition om att runor skulle finnas på blocket, ehuru ingen nu levande visste sig själv ha sett dem. Då amanuensen Schnell år 1927 på grundval av denna tradition undersökte stenen, blev ristningen upptäckt.

Stenblocket, som är av grovkornig gnejs, är drygt 2 m. högt över marken. Avståndet från marken till ristningens nederkant är 1,09 m. Själva ristningens höjd är 1,23 m., bredd 0,96 m. Ytan är ojämn och starkt vittrad. Stora delar av ristningen äro därför förstörda; även det som ännu är kvar av slinga och runor synes svagt. På flera ställen av ytan finnas lösa flagor, som när som helst kunna falla av.

Runslingans början och slut äro helt borta. Däremot är korset mitt på ristningsytan tämligen väl bevarat.